

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/65/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124010820
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Formel Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4124010820.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD. a sudkýň JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Libantovej, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. A., pre prečin nadržovania podľa § 339 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. A. proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 02.06.2025, sp. zn. 21T/42/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 10.12.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. A. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) bol obžalovaný A. A. (ďalej aj ako „obžalovaný“) uznaný vinným z prečinu nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX v presne nezistenom čase pravdepodobne pred XX:XX hod., v čase svojho služobného voľna, na ceste I. triedy číslo XX na XX,XX kilometri v smere od B. na C. A., kam sa dostavil na základe telefonической požiadavky A. D., ktorým mu bolo oznámené, že vodič osobného motorového vozidla značky E. F., evidenčné číslo G. H. I., ktorý zapríčinil dopravnú nehodu tak, že neprispôsobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, vyšiel mimo cestu doprava a narazil do dopravnej značky, ktorú poškodil, je pod vplyvom omamných a psychotropných látok a má rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach pod číslom ORPZ-LV-ODI2-50/2020-P zo dňa 04.03.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2020 a vykonateľnosť dňa 20.03.2020, uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 16 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia - od 04.03.2020 do 04.07.2021, a krátko pred touto udalosťou mu bol dňa 30.06.2020 trestným rozkazom Okresného súdu Nitra pod sp. zn. 0T/99/2020, právoplatným dňa 30.06.2020, uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky a zároveň trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 roky, ktoré konanie H. I. vykazovalo zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, a požiadal ho o pomoc pri riešení situácie, aby H. I. nemohol byť trestnoprávne potrestaný,

na to obvinený po zisťovaní možných následkov priestupkového postihnutia vo vzťahu k A. D. poslal vodiča vozidla H. I. z miesta dopravnej nehody preč a A. D. povedal, že má volať políciu a povedať policajtovi, že šoféroval osobné motorové vozidlo značky E. F., evidenčné číslo G. on - A. D., pričom mu do cesty vbehla zver a osobné motorové vozidlo strhol mimo cesty, kde narazil do dopravného značenia, a bude za to iba priestupkovo postihnutý a žiadny iný postih mu nehrozí, na základe takýchto pokynov obvineného tak A. D. konal a bola mu následne dňa 05.07.2020 v blokovom konaní príslušníkom Okresného dopravného inšpektorátu Nitra uložená pokuta v sume 200 Eur na mieste za vyššie uvedený dopravný priestupok,

čím obvinený umožnil H. I. vyhnúť sa trestnému stíhaniu za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, pretože viedol osobné motorové vozidlo značky E. F., evidenčné číslo G. v čase uloženého zákazu viesť motorové vozidlá a trestu zákazu viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 339 ods. 1 Tr. zák. pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., nezistení príťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený so skúšobnou dobou na 2 roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol súčasne uložený trest zákazu vykonávať štátnu službu príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky na dobu 5 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie čo do výroku o vine, treste, ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajcu uviedol, že súd I. stupňa nekriticky prevzal obžalobu, dezinterpretoval obsah vykonaných dôkazov, a preto záver, že bola naplnená skutková podstata prečinu nadržovania, je v extrémnom rozpore so skutkovými zisteniami. Poukázal na to, že ak má byť výrok o vine založený na výpovedi iba jedného svedka (A. D.), musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti tohto jediného dôkazu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Tos/4/2009). Namietol, že výpoveď tohto svedka nebola dôkazom logickým, jasným, zrozumiteľným a nespochybniteľným. Jedinou preukázanou skutočnosťou, na ktorej sa všetci zhodujú je, že sa dostavil na miesto dopravnej nehody. Zdôraznil, že svedok H. I. uviedol, že svedok A. D. podal na neho trestné oznámenie preto, lebo ho zavreli za drogy, a to až 13.01.2023, t. j. dva a pol roku po skutku, ktorý časový odstup nesvedčí o dôveryhodnosti svedka A. D..

Ďalej namietol nezákonné poučenie svedka A. D. na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2024, keďže tento svedok bol uznesením vyšetrovateľa pod ČVS: ORP-72/1-VYS-NR-2024 zo dňa 22.04.2024 obvinený pre prečin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na identickom základe ako obžalovaný. Vzhľadom na v tom čase procesné postavenie A. D. ako obvineného v konaní pod vyššie uvedeným ČVS a následne vypočutého ako svedka v tomto trestnom konaní, bola forma akou bol poučený nedostatočná a zároveň nezákonná. Absentuje totiž poučenie, že svedok má vždy právo odoprieť výpoveď, a to aj vtedy, keď jeho trestné stíhanie už právoplatne skončilo, resp. je vedené osobitné konanie voči nemu. Ide o osobitný dodatok k štandardnému poučeniu svedka, ktorého nutnosť vyplýva nielen z procesného ustanovenia, ale aj z ustálenej judikatúry. V tejto súvislosti poukázal na R 60/2003 a R 14/2012.

Ďalej poukázal na rozpory vo vykonanom dokazovaní so skutkovou vetou, kde je uvedené, že „...na základe telefonickej požiadavky A. D., ktorému bolo oznámené...“, a naproti tomu na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2024 svedok A. D. uviedol, že uvedené skutočnosti oznamoval obžalovanému „...osobne až po príchode obžalovaného na miesto dopravnej nehody...“. Ďalej poukázal na rozpor vo výroku skutku, kde je uvedené, že som „...poslal vodiča H. I. z miesta dopravnej nehody preč...“ a z prečítanej výpovede svedka H. I. zo dňa 16.08.2024 vyplýva, že to bol A. D., ktorý ho poslal preč. Nie je preto zrejmé, na základe čoho ustálil súd I. stupňa skutkový stav a záver o jeho vedomosti o dôvode, pre ktorý sa mal dostaviť na miesto dopravnej nehody.

Ku konštatovaniu súdu I. stupňa, že nenašiel u svedka A. D. dôvod ku klamstvu, poukázal na skutočnosť, že aj z výpovede svedka H. I. vyplýva, že svedok A. D. podal na neho trestné oznámenie na inšpekciu preto, lebo ho zavreli za drogy a podľa neho za to môže on, lebo neposkytoval svedkovi A. D. 100 % ochranu, na čom mali byť dohodnutí, keďže mu svedok A. D. mal poskytovať informácie z kriminálneho prostredia. Túto skutočnosť súd I. stupňa nesprávne vyhodnotil ako kamarátsky vzťah, a nie ako inštitút osoby konajúcej v prospech policajného zboru podľa § 41 ods. 1 zákona o policajnom zbore.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii podľa § 339 ods. 1 Tr. zák. uviedol, že ak by aj bolo preukázané jeho protiprávne konanie, bolo by možné ho posudzovať iba vo forme účasníctva ako návodca, avšak trestné stíhanie voči hlavnému páchatelovi – svedkovi A. D. na identickom základe bolo zastavené.

Na základe týchto skutočností navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok súdu I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol podľa § 285 písm. a/ Tr. por. ho oslobodiť spod obžaloby.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor písomne vyjadril tak, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný, spravodlivý a riadne odôvodnený. V odvolaní obžalovaný prezentuje iba svoje diametrálne odlišné názory a snaží sa zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti. Je však názoru, že skutočnosti uvádzané súdom I. stupňa v odôvodnení rozsudku vychádzajú z vykonaného dokazovania, primárne z výpovedí svedkov A. D. a H. I., ktorí jednoznačne usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a ktorí podrobne opísali jeho konanie. Ich výpovede dokresľujú tiež výpovede svedkov J. K., L. M., D. N. a tiež svedka H. E.. Na uvedené skutočnosti poukazoval aj vo svojej záverečnej reči. Má za to, že bolo vykonané dostatočné dokazovanie, pričom obžalovaný sa k hodnoteniu dôkazov vyjadruje selektívne. Poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Konštatoval, že je nesporné, že aktérmi súdeného skutku boli viacnásobne trestaní svedkovia a obžalovaný ako policajt, ktorý sa pri výkone svojho povolania dostával do aktívneho styku s kriminálne závadovými osobami. Námitka nedôveryhodnosti výpovedí svedkov H. I. a A. D. a ich nepoužiteľnosti s poukazom na výpoveď policajta O. H. E. je tiež neopodstatnená, pretože výpovede menovaných dvoch priamych svedkov sa v podstatných častiach zhodujú a korešpondujú aj s ďalšími vykonanými dôkazmi. Z týchto dôvodov vyplýva, že obžalovaný bol oboznámený priamo na mieste činu so skutočným priebehom dopravnej nehody a informáciou o osobe reálneho previnilca a o hroziacich konsekvenciách vo vzťahu k tomuto preveroval možné právne následky v úmysle umožniť páchatelovi trestného činu uniknúť trestnému stíhaniu.

Neobstojí ani argumentácia ohľadne údajnej nezákonnosti poučovacieho procesu pri svedkovi A. D., ktorý bol poučený náležitým spôsobom a výslovne sa vyjadril, či využíva právo nevypovedať alebo nie. Poukázal v tejto súvislosti na R 9/1985 a na skutočnosť, že obhajoba pri danom úkone priamo na hlavnom pojednávaní nenamietala túto formu poučenia ako nedostatočnú. Z obsahu dotknutej zápisnice o hlavnom pojednávaní jasne vyplýva citácia príslušných zákonných ustanovení a nespochybniteľné vyjadrenie svedka po poučení súdom podľa § 130 a § 131 Tr. por., teda zákonným spôsobom.

Zo spisu je zrejmé, že pre takmer identický skutok bolo paralelne vedené na polícii trestné stíhanie proti A. D., obe konania boli vedené od začiatku osobitne, tieto osoby nemali nikdy postavenie spoluobvinených. Preto sa citované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolaní obžalovaného vzťahujú na inú procesnú situáciu. A. D. v tejto veci od začiatku vystupoval ako svedok, v tejto intencii bol aj poučený o práve odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por., čím teda mal zaručené právo odmietnuť vypovedať z dôvodu prípadného trestného stíhania.

Na základe uvedeného prokurátor považuje napadnutý rozsudok súdu I. stupňa za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, vychádzajúci z dokazovania vykonaného v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por., a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred krajským súdom zotrval na písomných dôvodoch odvolania, toto nechcel žiadnym spôsobom doplniť a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. a vec mu vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne navrhol obžalovaného spod skutku oslobodiť.

Obžalovaný sa verejného zasadnutia konaného o odvolaní nezúčastnil a toto bolo vykonané v jeho neprítomnosti na podklade jeho žiadosti v súlade s § 293 ods. 7 Tr. por.

Zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí zotrval na svojom písomnom stanovisku k odvolaniu a navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou (obžalovaným) Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine a treste, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní veci zistil, že súd I. stupňa sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vykonal dokazovanie dostatočným a zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi a vyznievajú jednoznačne, tvoria ucelenú reťaz priamych, ako aj

nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodíť bezpečný záver o tom, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na tieto v podrobnostiach poukazuje a nad rámec uvedeného zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako i Európskeho súdu pre ľudské práva, je súd povinný sa vysporiadať s námietkami obžalovaného „relevantnými na rozhodnutie“ bez toho, aby zdôvodňoval všetky i nepodstatné pripomienky procesných strán.

Prečinu nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto páchatelovi trestného činu pomáha v úmysle umožniť mu, aby unikol trestnému stíhaniu, trestu alebo ochrannému opatreniu alebo ich výkonu. Takýto páchatel sa potrestá odňatím slobody až na tri roky; ak však takto pomáha páchatelovi trestného činu, na ktorý tento zákon ustanovuje miernejší trest, potrestá sa týmto miernejším trestom.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že z vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia a súčasne bol skutok aj správne právne kvalifikovaný.

Vina obžalovaného bola napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného jednoznačne preukázaná ucelenou reťazou priamych dôkazov (výpovede svedkov A. D. a H. I.), ako i nepriamych dôkazov (najmä výpovede svedkov D. N., L. M., J. K. a B. O. H. E.).

Skutočnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom obžaloby, jednoznačne vyplýva z výpovede svedka A. D., ktorý uviedol, že telefonicky kontaktoval obžalovaného a požiadal ho, aby sa dostavil na miesto spáchania dopravnej nehody. Na mieste dopravnej nehody, kam sa obžalovaný dostavil, mu svedok A. D. uviedol dôvody, pre ktoré ho zavolať, že svedok H. I. spôsobil dopravnú nehodu spočívajúcu v poškodení dopravnej značky, do ktorej narazil, ktorý bol navyše pod vplyvom omamných a psychotropných látok a súčasne mal v danom čase uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá. Uvedený svedok tiež uviedol, že obžalovaný mu povedal, aby poslal H. I. do „pi..“. Následne sa ho obžalovaný spýtal, či má nejakú osobu, ktorá by zobrala haváriu na seba, na čo mu povedal, že mohol by aj on, ale je v podmienke, a preto požiadal obžalovaného, aby zistil, či v prípade, keď vezme nehodu na seba, nepôjde do väzenia. Ďalej uviedol, že obžalovaný túto skutočnosť telefonicky preveroval a po dotelefonovaní uviedol, že to môže zobrať na seba, že ho nezavrú, lebo to bude iba priestupok, že má zavolať na miesto nehody políciu a keď príde polícia, má im povedať, že mu vbehla do cesty srna. Tento príbeh, ako sa mala udiať dopravná nehoda, vymyslel práve obžalovaný. Za toto si od neho vyžiadaval finančnú hotovosť vo výške 300,- eur. Súčasne konštatoval, že s obžalovaným mal kamarátsky vzťah a za jeho služby mu odovzdával peniaze. Tiež svedok uviedol, že on prišiel na miesto nehody s nebohým synovcom A. D., L. M. a D. N.. Podľa pokynov obžalovaného potom zavolať políciu, prišiel príslušník dopravnej polície, ktorý urobil obhliadku a tomuto uviedol, že vozidlo šoféroval on a ako malo prísť k nehode.

Z uvedenej výpovede bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa na základe telefonického hovoru so svedkom A. D. dostavil na miesto dopravnej nehody, kde mu bol oboznámený dôvod, prečo sa tam mal dostaviť a kde obžalovaný svojou aktívnou radou a pomocou, poslaním H. I. ako pôvodcu dopravnej nehody preč, prostredníctvom svedka A. D., vymyslením legendy ako sa mala dopravná nehoda udiať a preverení, že svedok A. D. bez vážnejších následkov túto môže vziať na seba.

Obžalovaný je usvedčovaný zo spáchania predmetného skutku tiež výpoveďou ďalšieho priameho svedka H. I. z prípravného konania, keďže tento využil na hlavnom pojednávaní svoje právo podľa § 130 ods. 2 Tr. por., pričom z prečítanej výpovede vyplýva, že jednoznačne potvrdil výpoveď svedka A. D., keď uviedol, že sa dopustil dopravnej nehody, bol pod vplyvom omamných a psychotropných látok a súčasne mal uložený zákaz šoférovať, v dôsledku čoho zavolať A. D. a ten mu po príchode povedal, že má podchyteného chlapa na polícii, ktorého zavolať na miesto, pričom prišiel obžalovaný, ktorého opoznal a jeho poslali preč, resp. povedal mu to A. D. s tým, že on to vezme na seba.

Takže aj tento priamy svedok reálne potvrdil aktívnu účasť obžalovaného, ktorý sa dostavil na miesto činu a ktorý následne zabezpečil, že svedok H. I. nebol stíhaný za spáchanie dopravnej nehody pod vplyvom omamných a psychotropných látok, navyše počas zákazu viesť motorové vozidlá. Pokiaľ obžalovaný namietal, že skutková veta je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keď v skutku je uvedené „...kam sa dostavil na základe telefonickej požiadavky A. D., ktorým mu bolo oznámené, že vodič osobného motorového vozidla značky E. F., evidenčné číslo: G., H. I., ktorý zapríčinil dopravnú nehodu...“, krajský súd je toho názoru, že vyššie uvedené zistenia, ktoré vyplynuli z výpovede oboch svedkov, boli riadne premietnuté do skutkovej vety. Z konštrukcie vyššie citovanej časti skutku totiž vyplýva, že obžalovaný sa na miesto činu dostavil na základe telefonickej požiadavky A. D., ktorým mu „...bolo oznámené, že...“. Z tejto konštrukcie síce nie je doslovne a presne zrejmé, či mu to bolo oznámené v telefóne alebo až na mieste samom, avšak sama táto skutočnosť nie je právne relevantná, t. j., kedy sa dozvedel o tom, čo sa stalo, keďže na miesto sa dostavil a na mieste samom konal spôsobom uvedeným v predmetnom skutku. Z tohto pohľadu potom námietky obžalovaného smerujúce voči nesprávnemu opisu skutku s ohľadom na vykonané dokazovanie považuje krajský súd za právne irelevantné.

Súčasne bolo preukázané, že svedok H. I. opustil miesto činu potom, ako ho vulgárnym spôsobom odtiaľ poslal preč svedok A. D., ktorý tak konal na príkaz obžalovaného, a preto nie je podstatné, kto to svedkovi H. I. povedal, ale rozhodujúce je, že iniciatíva, aby sa tak stalo, bola z popudu obžalovaného. Sama skutočnosť, či obžalovaný poslal z miesta dopravnej nehody svedka H. I. preč sám alebo prostredníctvom svedka A. D. v tejto súvislosti nie je právne relevantná.

Nepriamo je obžalovaný usvedčovaný aj výpoveďami ďalších svedkov, ktorí sa na miesto dopravnej nehody dostavili v sprievode svedka A. D., a to svedkov A. D., L. M. a D. N., ktorí tam pôvodne išli s tým, aby pomohli vytiahnuť zapadnuté auto, čo sa nepodarilo, pričom na mieste videli svedka H. I..

Súčasne svedok B. O. H. E. k veci uviedol, že sa dostavil na miesto dopravnej nehody ako policajt zaradený na Okresnom dopravnom inšpektoráte OR PZ v Nitre, pričom zistil že došlo k poškodeniu dopravného značenia a na mieste bola iba jedna osoba, ktorá bola vodičom, nebol tam nikto zranený, a preto vec ukončil v blokovom konaní ako priestupok, s čím tam prítomný vodič súhlasil. Vyhotovil tiež fotodokumentáciu, záznam o dopravnej nehode, v ktorom uviedol popis dopravnej nehody tak, ako mu uviedol tam prítomný účastník, ktorý sa do záznamu podpísal. Tieto skutočnosti, ktoré popísal svedok, sú zrejme aj z vyššie uvedených listín nachádzajúcich na č. l. 266 – 273, pričom zo záznamu z dopravnej nehody v opise udalosti je uvedený spôsobom spáchania dopravnej nehody, že vodič „...zbadal lesnú zver srnu a strhol riadenie doprava – vyšiel mimo cestu doprava, kde narazil do pevnej prekážky – dopravnej značky, ktorú poškodil. K zrážke so srnou nedošlo. Svedkovia nezistení...“. Uvedený priebeh dopravnej nehody pritom zodpovedá tomu, čo vypovedal svedok A. D., že mu prikázal povedať obžalovaný.

Je pravdou, že svedkovi A. D. bolo vznesené obvinenie za prečin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe v podstate zhodnom ako v prejednávanej veci pod ČVS: ORP-72/1-VYS-NR-2024, pričom toto konanie bolo dňa 08.01.2025 uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra č. 3PV 215/24/4403 podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zastavené, pretože nebol dostatočne odôvodnený záver, že skutok spáchal A. D..

K námietke obžalovaného, že svedok A. D. nebol na hlavnom pojednávaní pred jeho vypočutím poučený náležitým spôsobom, keďže nebolo získané jeho výslovné vyjadrenie, či právo nevypovedať využíva alebo nie, krajský súd uvádza, že s touto argumentáciou obžalovaného sa nestotožnil a posúdil vykonanú svedeckú výpoveď ako súladnú s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Z Trestného poriadku ako aj ustálenej judikatúry, na ktorú sa odvoláva samotný obžalovaný, je zrejmé, že svedok musí byť poučený aj o práve odoprieť výpoveď, musí sa k tomuto poučeniu výslovne vyjadriť a ak má právo odoprieť výpoveď, musí výslovne vyhlásiť, či toto právo využíva alebo nie. Len pri splnení týchto podmienok možno výpoveď svedka, ktorý má právo odoprieť výpoveď, považovať za dôkaz použiteľný v trestnom konaní. Je zjavné, že povinnosť výslovného vyhlásenia svedka o práve odoprieť výpoveď sa vzťahuje na poučenie svedka orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci prípravného konania, keďže sprísnenie podmienok pre poučenie svedka práve v štádiu prípravného konania nie je samoučelné a má svoj význam, keď potencionálne prečítanie zápisnice o výpovedi svedka z prípravného konania namiesto osobného výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní predstavuje

výnimku zo zásady bezprostrednosti garantujúcej kontradiktórnosť konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 546/2014, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 292/2015).

Z obsahu predloženého spisu jasne vyplýva, že výsluch svedka A. D. na hlavnom pojednávaní dňa 16.12.2024 bol vykonaný v intenciách ustanovení § 127, § 130 a § 131 Trestného poriadku (dostatočne náležité poučenie o práve odoprieť výpoveď a objasnenie predmetu výsluchu), teda zákonným spôsobom. Uvedený svedok po zákonom poučení, teda aj podľa § 130 ods. 2 Tr. por. výslovne vyhlásil, že vypovedať bude a následne bolo pristúpené k jeho výsluchu. Právna ochrana obsiahnutá jednak v Ústave Slovenskej republiky a premietnutá do § 130 ods. 2 Tr. por. umožňuje osobám, ktoré sú paralelne stíhané za takmer identický trestný čin, odmietnuť vypovedať, aby si svojou výpoveďou nespôsobili nebezpečenstvo trestného stíhania. Na druhej strane táto právna úprava nezakazuje takéto osoby vypočuť, resp. takýmto osobám nezakazuje vypovedať, ale dáva im len právo, pokiaľ vypovedať nechcú, odmietnuť výpoveď.

Krajský súd teda nepopiera, že svedok A. D. mal právo nevypovedať, iba konštatuje, že toto svoje právo po riadnom poučení nevyužil a výslovne vyhlásil, že vypovedať bude. Sama skutočnosť, že svedok výslovne neuviedol, že „svoje právo nevypovedať nevyužíva“, neznamená, že by bolo poučenie nedostatočné, keďže z jeho vyjadrenia nie sú pochybnosti o prejavenej vôli svedka a tohto nie je možné nútiť, aby použil presnú formuláciu uvedenú v zákone (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Tdo 4/2011).

Uvedený postup je teda možné považovať za konformný s ustanoveniami Trestného poriadku ako i príslušnou judikatúrou Štrasburských orgánov ochrany práva v zmysle Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd kvalifikuje námietky obžalovaného o nezákonomnom spôsobe vykonania tohto dôkazu ako zjavne neopodstatnené. Nad rámec uvedeného je tiež nutné poznamenať, že tak obžalovaný, ako i obhajca obžalovaného boli prítomní na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16.12.2024, keď bol svedok A. D. poučený pred svojou výpoveďou a následne vypočutý a počas tohto hlavného pojednávania žiadnym spôsobom nenamietali zákonnosť, resp. nedostatočnosť jeho poučenia a vyjadrenia sa k poučeniu a ani nemožnosť jeho vypočutia. Naopak, aktívne sa kladením otázok zapájali do výsluchu tohto svedka a práve na návrh obhajcu boli tiež odstraňované rozpory medzi výpoveďou tohto svedka na hlavnom pojednávaní a jeho výpoveďou z prípravného konania. Aj z týchto dôvodov považuje krajský súd odvolacie námietky obžalovaného za irelevantné.

Na základe všetkých vyššie uvedených dôkazov bolo dostatočne preukázané, že skutok sa stal, má znaky žalovaného trestného činu nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák., keďže obžalovaný páchatelovi trestného činu (svedkovi H. I. prostredníctvom svedka A. D.) pomáhal v úmysle umožniť mu, aby unikol trestnému stíhaniu trestu a jeho výkonu za to, že spôsobil dopravnú nehodu pod vplyvom omamných a psychotropných látok a v čase plynutia mu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

Krajský súd tiež pri svojom rozhodovaní prihliadol na materiálny korektív vyjadrený v § 10 ods. 2 Tr. zák., avšak nemožno konštatovať, že by závažnosť konania obžalovaného bola nepatrná, napriek tomu, že spôsobením dopravnej nehody došlo iba k poškodeniu dopravného značenia, čo by bolo samé o sebe iba priestupkom, avšak túto nehodu spôsobila osoba (H. I.) pod vplyvom omamných a návykových látok a v čase, keď mal uloženú sankciu Okresným dopravným inšpektorátom OR PZ v Leviciach pod číslom OR PZ-LV-ODI2-50/2020-P zo dňa 04.03.2020 spočívajúcu v zákaze činnosti viesť motorové vozidlá na 16 mesiacov. Týmto obžalovaný umožnil, aby uvedený svedok nebol stíhaný za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Pokiaľ ide o skutočnosť, že mal byť tento svedok pod vplyvom omamných a psychotropných látok a teda že by mohol byť stíhaný aj za spáchanie trestného činu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., táto skutočnosť nebola vyjadrená v skutku.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného, že jeho konaním neboli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák., krajský súd uvádza, že v danom prípade ide o trestný čin, u ktorého sa z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje úmysel a dopustí sa ho ten, kto koná v úmysle umožniť páchatelovi hlavného trestného činu (ktorého presnú právnu kvalifikáciu ani nemusí poznať) aby unikol trestnému stíhaniu (eventuálne trestu, ochrannému opatreniu alebo ich výkonu). Nadržovanie

spočíva v pomoci páchatelovi trestného činu, pričom formy pomoci sú obdobné ako pri účastníctve podľa § 21 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., pričom ak má páchatel základného trestného činu uniknúť trestnému stíhaniu, musí ísť o konanie smerujúce k tomu, aby trestné stíhanie nebolo vôbec začaté. Skutková podstata trestného činu nadržovania vzhľadom na formy pomoci môže byť naplnená aj úmyselným podaním nepravdivej informácie svedka, ktorý klame o tom, kto spôsobil dopravnú nehodu a ako vznikla a odoslaním páchatel'a trestného činu z miesta činu preč.

Celkovo možno uviesť, že pre trestný čin nadržovania podľa § 339 Tr. zák. je rozhodujúci úmysel páchatel'a, reálny smer jeho pomoci a povaha trestného činu, ktorému sa snaží napomôcť. V prejednávanej veci pritom bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa po dostavení na miesto dopravnej nehody vedome a úmyselne dopustil konania, ktoré smerovalo k tomu, aby svedok H. I. nebol trestne stíhaný tým, že zabezpečil jeho vzdialenie sa z miesta dopravnej nehody, preveril, že ak spôsobenie dopravnej nehody vezme na seba svedok A. D., nebude tento trestne stíhaný a tiež vymyslel legendu, ktorou sa mala dopravná nehoda udiať. Uvedené skutočnosti mali za následok, že H. I. by nebol stíhaný za uvedený trestný čin a tento by ani nevyšiel najavo, pokiaľ by s odstupom času svedok A. D. nepodal trestné oznámenie na obžalovaného. K obrane obžalovaného, že svedok A. D. podal toto oznámenie s odstupom času až potom, ako bol on sám odstíhaný za drogovú trestnú činnosť s úmyslom sa mu pomstiť, je právne irelevantná, keďže trestné oznámenie bolo podané v čase, keď spáchanie trestného činu nadržovania obžalovaným ešte nebolo premlčané a pokiaľ bolo konanie obžalovaného na základe vyššie uvedených dôkazov riadne preukázané, je bezpredmetná motivácia, resp. dôvod, pre ktorý svedok A. D. podal trestné oznámenie. Vo vzťahu k námietkam obžalovaného smerujúcim k nedôveryhodnosti tohto svedka krajský súd konštatuje, že tieto považuje za nepreukázané, keďže výpoveď svedka A. D. bola podporená aj výpoveďou svedka H. I. a nie je preto pravdou, že by rozhodnutie o vine bolo založené iba na výpovedi jediného svedka.

Krajský súd tiež konštatuje, že skutok napadnutého rozsudku riadne obsahoval vyjadrenie úmyslu obžalovaného, spôsob jeho konania, ktorým mal pomáhať páchatelovi primárneho skutku, vrátane vyjadrenia osoby páchatel'a tohto primárneho skutku a tiež informáciu, akého primárneho skutku sa mal tento dopustiť, t. j. ktorému trestnému činu mu pomohol sa vyhnúť.

K obrane obžalovaného, že pokiaľ mal spáchať predmetný skutok, bolo by možné podľa teórie práva a konštrukcie skutkovej vety jeho konanie posudzovať iba vo forme účastníctva ako návodca a trestné stíhanie voči hlavnému páchatelovi – svedkovi A. D. bolo zastavené, krajský súd konštatuje, že z formulácie skutkovej podstaty trestného činu nadržovania podľa § 339 Tr. zák. vyplýva, že objektívna stránka trestného činu spočíva práve v pomáhaní páchatelovi iného trestného činu, to znamená, že táto „pomoc“ je vyjadrená ako konanie „páchatel'a“ trestného činu nadržovania, a nie „účastníka“ v zmysle § 21 Tr. zák.

Na základe všetkých vyššie uvádzaných skutočností a vykonaných dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného, posudzujúc ich komplexne, teda každý jednotlivito a predovšetkým v ich súhrne, prihliadnuc i na dostatočné odôvodnenie rozsudku súdu I. stupňa a jeho logickosť, musí aj krajský súd prijať záver, napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného, že súd I. stupňa správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a vykonané dôkazy tiež správne právne vyhodnotil a dospel k správne mu záveru, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný, pričom skutok aj správne právne kvalifikoval ako prečin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 05.08.2024, t. j. Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorý bol pre obžalovaného priaznivejší. I keď trestná sadzba podľa dovtedajšieho Trestného zákona a Trestného zákona účinného od 06.08.2024 je rovnaká, s ohľadom na všetky ustanovenia Trestného zákona a najmä možnosť aplikácie § 38 ods. 3 Tr. zák. účinného do 05.08.2024, t. j. možnosť zníženia hornej hranici trestnej sadzby v prípade zistenia prevahy poľahčujúcich okolností, je pre obžalovaného priaznivejší trestný zákon účinný do 05.08.2024.

Krajský súd pripomína, že proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Podľa Trestného poriadku je nutné zisťovať skutkový stav vo veci, ktorý je potrebný pre rozhodnutie. Nestanovuje však žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom

podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Odvolací súd preto vychádzajúc z vyššie uvádzaných dôkazov vyhodnotil skutok za dokázaný zákonnými dôkaznými prostriedkami a dospel k záveru, že ho už nie je potrebné overovať ďalšími dôkazmi.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu I. stupňa o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, krajský súd konštatuje, že práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nielen v extrémnom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania, keďže odvolací súd rovnako ako súd I. stupňa nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné pochybnosti. Preto krajský súd nevzhladol obžalovaným opakovane zdôrazňovanú skutočnosť, že by došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu a na spravodlivý súdny proces, resp. že by boli použité nezákonné dôkazy.

Odvolací súd na podklade množstva vyššie uvádzaných vo veci vykonaných dôkazov má za to, že tieto vo svojom súhrne preukazujú, že skutok spáchal práve obžalovaný. V otázke viny sa preto krajský súd stotožnil s odôvodnením súdu I. stupňa a na podporu jeho rozhodnutia doplnil napadnutý rozsudok o ďalšie vyššie uvedené úvahy, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné a spravodlivé.

Krajský súd konštatuje, že vzhľadom na preukázaný skutkový stav nevznikli dôvodné pochybnosti, pre ktoré by bolo potrebné v zmysle zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) konštatovať, že vina obžalovaného za uvedený skutok nebola preukázaná. Rovnako i procesný postup súdu predchádzajúci vyhláseniu napadnutého rozsudku prebiehal podľa zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých odvolací súd nezistil žiadne závažné pochybenie, ani porušenie práva obžalovaného na obhajobu (napriek nespočetným námietkam zo strany obžalovaného), ktorý bol po celý čas riadne zastúpený obhajcom.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku uvedeného trestného činu, krajský súd má za to, že obžalovaný spáchal uvedený skutok v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 15 písm. a/ Tr. zák., keď bolo preukázané, že chcel spôsobom uvedeným v skutkovej vete porušiť záujem chránený týmto zákonom, čo vyplýva priamo z jeho konania na meste činu a z výpovedí svedkov A. D. a H. I..

Krajský súd preskúmaval na podklade odvolania obžalovaného aj výrok o treste napadnutého rozsudku zistiť, že súd I. stupňa dôsledne prihliadol pri ukladaní trestu na ustanovenie § 33a Tr. zák. a § 34 Tr. zák., podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, keď uložený trest zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom pri ukladaní trestu prihliadol na spôsob spáchania skutku, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery, možnosť jeho nápravy a na jeho správanie po spáchaní trestného činu.

Pokiaľ ide o osobné pomery obžalovaného, tento nebol doposiaľ súdne trestaný. Z výpisu Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že nebol priestupkovo prejednávaný. Z lustrácie príslušníkov policajného zboru (č. I. 782) vyplýva, že bol 01.07.2016 prijatý do služobného pomeru ako referent Obvodného oddelenia Policajného zboru Zlaté Moravce, odbor poriadkovej polície OR PZ v Nitre. Aj v čase spáchania skutku bol ešte príslušníkom policajného zboru na uvedenom oddelení. Z miesta bydliska obžalovaného vyplýva, že tento pomáha obci s podujatiami konajúcimi sa v obci a nebol riešený komisiou verejného poriadku.

Súd I. stupňa správne zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 Tr. zák., že pred spáchaním skutku viedol riadny život a súčasne správne nezistil žiadne príťažujúce okolnosti uvedené v § 37 Tr. zák.

Na základe uvedeného potom súd I. stupňa u obžalovaného pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností nad príťažujúcimi okolnosťami postupoval podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. (keď aplikoval priaznivejší Trestný zákon účinný do 06.08.2024) a pri ukladaní trestu vychádzal zo zákonnej trestnej sadzby uvedenej v § 339 ods. 1 Tr. zák. časť za bodkočiarkou, ktorá zmierňuje základnú trestnú sadzbu

v prípade, že „primárny trestný čin“ je trestaný miernejšie, ako bolo v tomto prípade, keďže zákonná trestná sadzba pri trestnom čine nadržovania podľa § 339 ods. 1 Tr. zák. je odňatie slobody až na 3 roky a pri trestnom čine „primárnom“, ktorého páchatelovi obžalovaný pomáhal, t. j. pri prečine marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., je trestná sadzba až na 2 roky. Správne teda vychádzal z trestnej sadzby 0 až 2 roky a pri znížení hornej hranici trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. z trestnej sadzby 0 až 16 mesiacov.

Pokiaľ súd I. stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, t. j. v dolnej polovici trestnej sadzby, krajský súd považuje tento trest za zákonný, spravodlivý a primeraný s poukazom aj na zabezpečenie individuálnej prevencie (náprava obžalovaného) a generálnej prevencie (ochrana spoločnosti). V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje skutočnosť, že obžalovaný bol v čase spáchania skutku príslušníkom policajného zboru, od ktorého sa naopak očakáva príkladné vedenie občianskeho života a nedopúšťania sa žiadnej trestnej činnosti a rešpektovanie právneho poriadku Slovenskej republiky, preto ani krajský súd nezistil dôvod na uloženie nižšieho trestu odňatia slobody.

S poukazom na skutočnosť, že obžalovaný bol doposiaľ bezúhonný, nebol priestupkovo postihovaný, aj krajský súd je toho názoru, že na jeho nápravu postačí uloženie podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody a stotožnil sa tiež s dĺžkou skúšobnej doby vo výmere 2 roky.

Súčasne bol podľa krajského súdu správne obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spočívajúci v zákaze po dobu 5 rokov vykonávať štátnu službu príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky, keďže obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti práve v súvislosti s tým, že bol príslušníkom policajného zboru a využívajúc tiež znalosti s riešením dopravných nehôd a trestných činov a naopak, pričom nepostupoval ako príslušník policajného zboru riadne v zmysle Zákona o policajnom zbore. V tejto súvislosti však krajský súd poukazuje na skutočnosť, že toho času už obžalovaný nie je príslušníkom policajného zboru, keďže bol dňa 30.09.2024 uvoľnený zo služobného pomeru (č. l. 902).

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.